

Mikulášské zamyšlení (z pera starého čerta) (6.12.2013)

No, já ale nevim, jestli sem ten pravej na takový zamyšlení. Všechno už je tak dávno... To si nás tehdy zavolali a prohlídli a pak povídali: Jaruška, ta je taková jemná a má krásné dlouhé vlasy, to bude anjel. A Yveta, ta je vysoká a klidná, to bude Mikuláš. A ty... hmm... nejsi ani... ehm... ani... ty budeš čert!

Vlastně to vůbec nebylo složitý, dostala sem kožuch, rozcuchala sem si krátký vlasy a do nich zasadila růžky, načernila vobličej a navlíkla černý rukavice. Ještě sem dostala dlouhej vocas, kus řetězu, jutovej pytel a čertovský pravomoce. Tak sem se z Alenky stala čertem. Nakonec to nebylo tak špatný.

A určitě to bylo lepší, než nosit venku tenkou řízu. Teda, já nejdřív myslel, že anjel dostane břízu a bude s ní chodit jak s palmovou ratolestí, ale nakonec se ukázalo, že nejde vo břízu, ale že říza je ve skutečnosti dlouhá bílá noční košile. Nebo tak něco. A k tomu měl anjel křídla plný peříček a nad čelem zlatou hvězdičku, takže mu byla pořád zima, anžto si nemohl vzít ani bundu, ani teplou čepici skrzevá ty anjelský atributy.

Mikuláš to měl taky blbý. Měl z vaty dlouhý fousy, kerý mu furt lezly do pusy, takže když mluvil na děti, tak u toho trochu prskal a vypadal, jako že je tak trochu nas... rozčilenej. Ale to se dalo

vzít, jako že to patří k roli, von se pak hrozně moc uplatnil anjel, Mikulášovi domlouval a mě držel zkrátka na řetězu a zakazoval mi rozjíždět to moje d'ábelský hudrymudrybrekeke, tak ty jsi zlobil, chlapečku, tak ty jsi neposlouchala, holčičko, to je teda polízanice hudrymudrybrekeke, depa já mám ten pytel!

Tak jsme chodili vod rodiny k rodině, Mikuláš nesl nůši, anjel sám sebe a já za sebou táhl řetěz. A anjel rozdával dárečky, Mikuláš prskal, já třepal pytlím a někdy sem taky rozdával brambory na vánoční salát a uhlí, aby lidem bylo teplo. Básničky nám říkali malý i velký, a když sme vodcházeli, zůstával za námi dycinky klid a mír a zástup polepšenejch hříšníků. A taky krapítek vůně ze síry, páč to já sem si nikdy nedokázal vodpustit.

Jó, děcka, to bejvávaly časy, dyž sme ještě chodili mezi lidma. Ted'ko někdy kouknu dolů.... eh, vlastně nahoru, a říkám si, že by to možná chtělo vobčas zase vyrazit do světa. Mikuláš by zas mohl víst ty svý dlouhý prskavě výchovný přednášky a já bych si tak trochu podal ty různý syčáky a prevíty. Teda vlastně ne tak trochu, pěkně vostře bych si je podal, nikdo z nich by si to mý hudrymudrybrekeke za rámeček vopravdu nedal!

A von ani ten anjel Jaruška by nebyl bez práce. Páč není dobře, když je někdo hodnej a nikdo si toho ani nevšimne. Voni ty hodný si pak třeba někdy připadaj jak pitomci a vo polepšenejch hříšnicích ani nemluvim, ty když nejsou vobčas voceněný, tak se někdy na to polepšení i vybodnou.

Teda, řeknu vám, reportérskéj, vy ste sem ani neměl snad chodit. Ted' mě úplně svrběj nohy...a kde asi tak budu hledat ten řetěz?... víte co, už děte, já musim za Jaruškou... a ta Yvetta, jestli se vona trochu nesvcrkla za tu dobu, co sme se neviděli ... no co, tak si dá na hlavu vyšší čepici, to je toho, voni to stejně nepoznaj.

Tak bacha, lidi, už du já, starej čert, hudrymudrybrekeke! Už za váma deme všichni tři.

(6. 12. 2013, Neviditelný pes - Zvířetník)

http://neviditelnypes.lidovky.cz/105x148-mikulasske-zamysleni-z-pera-stareho-certa-fly-/p_zvir-etnik.aspx?c=A131205_182447_p_zviretnik_dru

{fshare}